

Solomamma

Direcció: Janicke Askevold **Guió:** Janicke Askevold, Jørgen Færøy Flasnes, Mads Stegger
Països: Noruega, Lituània **Durada:** 99 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica
Interpretació: Lisa Lovén Kongsli, Herbert Nordrum, Nasrin Khusrawi, Rolf Kristian Larsen... **Música:** Karlis Auzans, Paulius Kilbauskas, Vygintas Kisevicius... **Fotografia:** Torjus Thesen **Distribuïdora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 12/06/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en noruec, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

A **Solomamma**, l'Edith és una periodista de quaranta anys que ha decidit ser mare soltera mitjançant un procés de donació d'esperma. Tanmateix, els desafiaments de la criança en solitari resulten més complicats del que s'imaginava i les pors comencen a apoderar-se d'ella. Quan inesperadament descobreix la identitat del seu donant decideix buscar-lo amb el pretext de fer-li una entrevista per al diari on treballa. Però aquesta trobada acabarà trastocant no només la vida de l'Edith sinó la de tots els qui l'envolten. (Karma Films)

CRÍTICA

13/08/2025 - El segon llargmetratge de Janicke Askevold parla sobre una maternitat alternativa que trenca les regles establertes per una societat patriarcal que vol controlar-ho tot

Solomamma, la nova pel·lícula de la directora noruega Janicke Askevold, que ha estat presentada a la competició oficial del Festival de Locarno, ens convida a reflexionar sobre el concepte de família més enllà dels estereotips, d'una manera més fluida i inclusiva. Què vol dir ser mare soltera? Com es fa per afrontar les crítiques d'una societat patriarcal que segueix jutjant les decisions que s'allunyen de la norma? Amb **Solomamma**, **Janicke Askevold** aborda amb valentia aquestes qüestions espinoses, de manera que ofereix al públic un retrat alhora commovedor i incisiu d'una dona que ha decidit seguir el seu propi camí sense mirar enrere. Ja sigui sobre la paternitat alternativa, la cura o la recerca d'una identitat que s'allunya dels estereotips, la segona pel·lícula de la cineasta noruega ens permet somiar amb un món diferent en el qual el concepte de família ja no té res a veure amb la biologia ni els llaços de sang, sinó amb l'amor i el respecte.

L'Edith és una periodista d'investigació i mare soltera que aprèn, moltes vegades a costa de si mateixa, això realment significa tirar endavant una família monoparental. Sense que ella ho demanés, la seva amiga Trine, que va concebre el seu fill amb el mateix donant d'esperma, li revela la veritable identitat d'aquest home misteriós. Amb el pretext d'entrevistar-lo sobre la seva activitat al món dels videojocs, l'Edith s'hi reuneix amb l'esperança de comprendre millor el seu fill i les seves petites grans manies. Tanmateix, la situació aviat se li escapa de les mans i, a poc a poc, les seves trobades deriven en un vincle que va molt més enllà de l'àmbit professional. L'Edith, que se sent angoixada alhora que intrigada per la situació, sembla atrapada en un mar de mentides que amenaça de posar en perill la seva fràgil vida quotidiana. Davant el deteriorament de la salut de la seva mare, amb qui comptava per ajudar a criar el seu fill, la protagonista s'adona que res no és tan fàcil com sembla i que, en última instància, la força que necessita es troba al seu interior.

Solomamma explora la monoparentalitat a través dels ulls de la protagonista (interpretada magistralment per **Lisa Lovén Kongsli**), una dona que busca respostes a preguntes que, amb el temps, acaben per superar-la. L'Edith, que se sent atrapada per responsabilitats cada vegada més grans i per una profunda necessitat de llibertat davant d'un model social tradicional al qual es nega a adherir-se, fa tot el que està a la seva mà per tirar endavant. **Solomamma** constitueix un viatge personal —i universal— d'una dona que només vol viure la seva vida com la sent, seguint els desitjos per sobre de les normes.

El vincle que l'uneix al seu fill ens fa comprendre fins a quin punt el sentit de pertinença va més enllà de l'aspecte biològic i com el concepte de família ha d'interpretar-se de manera inclusiva i flexible. L'Edith ens mostra el camí cap a estructures familiars més àmplies i obertes, una mena de tribus en les quals el que importa és el respecte i la tendresa més que l'obediència a normes creades únicament per mantenir un ordre patriarcal que no admet competència.

Solomamma és estèticament elegant i austera —en el sentit positiu del terme—, però també està impregnada d'un humor renovador. Es tracta d'una pel·lícula que ens mostra amb valentia el que significa lluitar per imposar opcions alternatives i mantenir-se fidel als valors d'un mateix, malgrat els comentaris i els judicis dels qui prefereixen seguir les regles a cegues.

Muriel Del Don - cineuropa.org